

46

Colectia POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

D. SZILÁGYI - M. CÎRLOANȚĂ

Duelul
mut

★★★

EDITATA
DE REVISTA

ȘTIINȚA
TEHNICĂ

D. SZILÁGYI — M. CIRLOANȚA

DUELUL MUT

REZUMATUL FASCICULELOR PRECEDENTE :

Un inginer român, Vlad Roman, inventează un tip de avion cu motor atomic : avionul „Ro-11”. Prototipul este construit și experimentat. Aparatul dă rezultate excelente.

Între timp, spionajul unei anumite puteri occidentale află despre invenție. Un spion, denumit convențional „Senior”, capătă misiunea să reactiveze un vechi agent imperialist — „Mefisto”, care rămăsese nearestat dintr-o veche rețea, căzută cu câțiva ani în urmă. Lui i se dă acum misiunea să pună mina pe planurile avionului. „Mefisto” intră în acțiune.

Misiunea de a-i prinde pe spioni este încredințată căpitanului Moraru.

Acesta a ajuns la concluzia că „Mefisto”, adică șeful rețelei de spionaj, este Ulea, care reușise să se infiltreze într-o instituție de învățământ superior.

(Continuare din numărul trecut)

Primind aprobarea, Ulea ieși grăbit din cancelarie. Pe culoar se izbi de leutnant.

— Din ordinul domnului colonel, pregătiți sala de cinematograf ! Să fie aduși 20 de deținuți din România !

Cînd locotenentul dispăru, Ulea se îndreptă grăbit spre cabinetul doctorului Böhm.

— Din ordinul domnului colonel dr. Kunst, îmi puneți la dispoziție burete de mare presat în tablete.

La restaurantul ofițerilor dădu ordin bucătarului-șef :

— Pregătiți o masă cu mâncăruri românești pentru 20 de persoane. În perișoare să fie introduse bucăți de sare furajeră. Doctor Böhm vă va trimite tablete de burete comprimat. Le inveliți într-un strat de ciocolată. Acesta va fi desertul.

— Jawohl, Herr Kadet !

Ulea continuă :

— Desertul va fi compus din cîte patru bomboane de ciocolată pentru fiecare persoană.

Părăsind restaurantul, îl căută pe locotenent.

— În 20 de minute să fie aduși deținuții. Să li se dea hainele cele mai bune din magazie.

La termenul convenit, cei 20 de deținuți, bărbați și femei, majoritatea din Cluj și Oradea, apărură la restaurantul ofițerilor. Hainele atrăneau jalnic pe trupurile lor chinuite de foame și schingiuri. Aveau priviri pline de spaimă. Se întrebau, desigur, ce nouă încercare îi mai aștepta. Dar, spre surprinderea lor, fură întâmpinați de zîmbetul afabil al chelnerilor și... de o masă copioasă. După atîtea luni de regim de infometare, li se păru că văd o „fata morgana“¹. Abia își puteau stăpîni pornirea de a se năpusti asupra bucatelor.

— Poftiți la masă, dragi musafiri !

În calitate de „gazdă“, Ulea își invită oaspeții să ia loc. Văzîndu-i că se reped la bunătățile expuse, îi opri și savură minute în șir efectul torturii la care îi supunea astfel. În sfîrșit, pe un ton solemn, îi anunță că sint puși în libertate și vor pleca acasă. Tonul lui serios, cit și faptul că vorbea rominește, dar mai ales speranța îndărătnică ce nu-l părăsește pe om nici după cele mai desperate încercări le însuflară încredere. Îi ascultau pe Ulea cu ochii strălucitori. Incheindu-și cuvîntarea, el îi pofti să mănince.

Deținuții devorară cu lăcomie meniul. Ciorba de perișoare, sarmăluțele cu mămăliguță caldă, vinul rece și mai ales bomboanele fondante de ciocolată li se părură delicioase.

După terminarea mesei, Ulea îi invită pe deținuți în sala de cinematograf, ca să vizioneze cîteva fragmente de jurnale rominești.

Intr-o lojă specială, izolată printr-un geam de restul sălii, luă loc colonelul Kunst, doctorul Böhm și Ulea.

În sală se făcu liniște, luminile fură stinse. Începu proiecția unui film documentar. Din difuzor se revărsa ritmul înviator al unei sirbe. Dar, în același timp, din sală, răzbătură deslușit gemete. Era, oare, un oftat nostalgic provocat de scenele din film ? Ulea își privi ceasul. Era timpul ca bucatele servite la masă să înceapă a-și face efectul. De altfel, colonelul Kunst devenea nerăbdător. I se părea că mascarada se prelungește prea mult. Dar, în același moment, un țipăt sfișietor întrerupse monotonia. Colonelul se învioră. Pe față i se citea o curiozitate fără margini. Doctorul Böhm, care stătea alături, își frecă cu satisfacție miinile. Ulea, care simțise un fior de spaimă cînd văzuse mai înainte nemulțumirea colonelului, răsuflă ușurat. Experiența reușise. Intr-adevăr, în sală se dezlănțui un infern de urlete de durere și horcăituri de oameni sufocați. Dar și această scenă deveni, după un timp, monotonă pentru cei trei spectatori. De aceea, colonelul ordonă ca difuzorul să fie întărit pînă la maximum, iar filmul oprit. Sala fu învăluită în întuneric. Și astfel, întunericul de nepătruns și vacarmul difuzorului înghițiră urletele și acoperiră spasmele nenorociților care se zvîrcoleau în ghearele morții. Apoi, treptat, totul se liniști.

Doctorul Böhm anunță pe un ton profesional :

¹ „Fata morgana“ este un miraj care apare îndeosebi călătorilor ce străbat pustiiul Sahara.

— Reprezentația s-a terminat! Herr Walter a avut o idee genială. Buretele uscat și presat din ciocolată a absorbit tot lichidul din stomacul deținuților, astupind totodată intrarea și ieșirea din stomac a alimentelor. A fost o experiență extrem de interesantă și o distracție regească!

Ziua se încheie în mod triumfal pentru Ulea. Colonelul îl felicită și-l invită la Berlin. Această întorsătură depășea tot ce visase el. Tresări: Berlin! Acolo se află Himmler. Dacă îl va remarcă, înseamnă că este „un om făcut“! Atunci va arăta el ce poate. Nu pentru Himmler, ci pentru el, pentru Ulea, pentru acel „eu“ din ființa lui care îl împinge mereu înainte și care îi repetă fără întrerupere: „Sint destinat să stăpinesc“. Atunci, în țara din care a plecat ca un umil tânăr necunoscut, numele-i va fi rostit în șoaptă, cu spaimă. Nimeni nu va avea curajul să-l infrunte. Va fi atotputernic, fiind în mină soarta multor oameni!

...Și Ulea a avut noroc. Temutul șef al Gestapoului l-a remarcat. Chiar i-a întins mina.

— În dumneata zace un stăpin adevărat... Nu peste mult timp te vei întoarce în România. Avem nevoie acolo de o mină de fier, „Noua ordine“ cere acolo oameni care știu să minuiască biciul!

Aceste cuvinte, care i se părură lui Ulea cele mai frumoase auzite vreodată, au fost rostite de însuși omul care era „puterea din umbră“ în cel de-al treilea Reich.

Din acea clipă, Ulea se simți alt om. Lauda și perspectiva nu-l amețiseră însă. Socotea toate acestea ca un drept al lui.

Iată-l pe bulevardul Adolph Hitler. În buzunar se odihnește o invitație la restaurantul „Danzig“, localul oficial al șefilor din statul-major al lui Himmler. Nu mai purta mundirul de elev, ci o fercheșă uniformă de sublocotenent S.S. Ros de nerăbdare să ajungă cit mai repede, luă un taxi. Ajuns acolo, fu întâmpinat chiar la intrare de un individ elegant, care nu părea deloc a fi chelner. Acesta îl conduse în salonul rezervat clienților de vază. Holul prin care trecură era acoperit în întregime de un imens covor turcesc. Din tavan atârnavă mari candelabre de cristal și bronz. Ulea căuta să se miște cit mai degajat. Intrară în „Salonul brun“. Mobila îmbrăcată în piele maro, fotoliile tapisate cu pluș brun dădeau sălii un aspect intim, deși gustul aranjamentului era discutabil. La câteva mese stăteau musafiri: ofițeri superiori din S.S. Ulea se așeză la o masă fără să ia în seamă privirile care-l urmăreau. Apariția lui stârni oarecare senzație, deoarece gradele inferioare nu aveau acces în acest salon. Unii chiar își făcuseră semn cu ochiul, înțelegându-se fără cuvinte: „Șeful și-a găsit un nou fante“. Ulea nu observă însă nimic din toate acestea. Chelnerul apără ca din pământ, îi așeză în față un pahar de coniac. Acesta i se servea clientului fără să fi fost comandat: era băutura „oficială“ a „Danzig“-ului. Coniacul era excelent, francezesc.

Încet, încet, salonul se umplu de lume. Fură ocupate toate mesele. Dintr-o dată, sala fu inundată de acorduri vibrante, tumultuoase, mergând pină la o amplasare de tunet și totuși atit de melodioase și

pline de majestuoasă frumusețe. Incepuse concertul special al serii. Se executa una din celebrele arii ale lui Wagner. Scena era ascunsă, oferind musafirilor doar muzica, fără a le impune prezența și privirea indiscretă a personalului orchestrei. Ulea era transportat. Coniacul și Wagner și laudele lui Himmler și tot ce era în această sală îl îmbătau, îl vrăjeau.

— Am fost admis, își zicea el, în cercul oamenilor care stăpinesc astăzi Europa, iar mine lumea!

Un murmur unanim de admirație îl trezi din dulcea reverie. În salon apăruse o femeie de o frumusețe rară. Era înaltă, cu părul blond, desfăcut, cu ochi albaștri, mari, visători, cu buze cărnoase, senzuale, pe care flutura un zîmbet luminos. Rochia-i albă nu ascundea, ci sublinia formele, care puteau face să-și iasă din fire chiar și un Cranach Lucas¹. Nu știa ce să distingă: ținuta-i mindră de regină, expresia de puritate și nevinovăție ori acel ceva, nedistinct, dar provocator, care făcea să se revolte simțurile? Femeia se strecură mlădioasă printre mese, îndreptându-se direct spre colțul în care se afla Ulea. Urmărită de zeci de priviri flămînde, ea îi zîmbi și cu aerul cel mai firesc din lume se așeză pe scaunul din fața lui. Ulea se pierdu, se fîstăci, neștiind dacă e o confuzie ori vis. Dar individul elegant care-l adusese în salon apărui din nou și-i șopti la ureche:

— Este darul colonelului Kunst.

Ulea se dumiri. Un zîmbet plin de îngîmfare și satisfacție îi lumină fața. Primise un dar regesc! Auzise dinainte că în lumea virfurilor S.S.-iste se obișnuiesc dintr-acestea. Un astfel de dar i se dă numai aceluia care este bine văzut de șef. Inseamnă că el este printre favoriți. După o clipă de gîndire, se ridică în picioare, invitîndu-și partenera, cu un gest poruncitor, să-l urmeze. Ea îl urmă, supusă. Cei din salon îi însoșiră cu priviri pline de invidie.

...Muzica lui Wagner, lux orbitor, rafinament, un dar demn de un sultan: o femeie frumoasă. Mirajul puterii, al vieții strălucitoare, miraj din care abia a gustat acum, l-au convins pe Ulea și mai mult că un singur sentiment — ura — este în stare să facă dintr-un om un stăpin. Nu-i de mirare că acea zi memorabilă, Ulea o consemnă drept adevărata dată a nașterii sale. În acea zi, sufletul său își definitivă tiparul.

Chiar și acum, după atîția ani de zile, după ce a îmbătrînit, nu putea uita senzația ce-l cuprinsese atunci, în anii uceniciei sale. De atunci mai dăduse el multe examene de același fel, dar în ultimii ani fusese silît să-și pună friu.

— Încă puțin! Răbdare! Azi-mîine plec din țară! Azi-mîine pornim contra voastră. Și-atunci...

*

Se smulse din reverie. Recapitulă evenimentele:

Reușise să se apropie mult de obiectiv. Avea încă atunori puter-

¹ Cranach Lucas (1472—1553) — pictor german, autorul tabloului „Venus și Amor”, tablou expus la Galeria de artă a R.P.R.

nice. Mai presus de orice atu era, bineînțeles, Anne-Marie. Ea trebuia să fie puntea spre Tomeanu, spre obiectiv.

— Deocamdată, însă, nu trebuie să uit că sînt urmărit și totuși să-l întîlnesc pe Senior. Trebuie să-l întîlnesc. Orice o fi. Lucrurile nu suferă amîinare!

Își puse pălăria și ieși din apartament.

SE APROPIE ORA

Ulea lăsă să-i scape mînușa pe trotuar, se aplecă și o ridică. Manevra îi permise să observe dacă nu-i urmărit. Nu era. Incercase în mai multe rînduri, în diverse feluri, să descopere dacă-l filează cineva. Dar nimic nu da de bănuît. Ajunse la concluzia că încercătura cu falsul secretar nu-i chiar atât de gravă. Totuși, în drum spre punctul de întîlnire cu Senior, apelase la toate trucurile pe care le cunoștea spre a-și pierde urma. În sfîrșit ajunsese în fața bufetului de stat unde era fixată întîlnirea. Nici acum nu zărea pe nimeni că i-ar fi aștinut urmele. Intră. Senior nu apăruse încă.

Se așeză la o mîsușă, cu spatele spre centrul sălii. Comandă kebab și o sticlă de bere.

Curînd sosi și Senior. Se așeză la mîsușa vecină, dar în așa fel încît să poată totuși vorbi între ei.

După ce plecă ospătarul, Ulea arătă cu degetul gazeta pe care o pusese pe masă Senior, ca și cum i-ar fi cerut voie să-și arunce ochii prin ea, și spuse:

— Am două vești mari, dintre care una gravă: se pare că sînt urmărit. Asta e prima. Acum cealaltă: peste două zile se va ține o consfătuire cu caracter de stat-major general cu privire la obiectiv. Se apropie ora.

Senior zîmbi politicoș și-i întinse gazeta:

— Pofțiți, eu am citit-o.

— Mulțumesc.

Răsfoi ziarul, stăruî la rubrica spectacolelor zilei, apoi bătu cu degetul deasupra titlului buletinului meteorologic și spuse:

— La consfătuire se vor comunica, probabil, măsurile organizatorice privitoare la dotarea forțelor lor aeriene cu noul aparat atomic. Ce spune șeful?

— Șeful e cam scos din fire. E furios că am aflat cu așa întîrziere despre experimentarea avionului. De altfel n-are decît să se fișie. Am auzit că a fost rechemat și va fi numit în Etiopia. Ne vine un alt șef. Încă nu știu cine, dar trebuie să ne punem bine cu el de la început. Dacă dăm lovitura cu consfătuirea, îl cîștigăm și sîntem aranjați.

Ulea se întunecă.

— Vasăzică îl schimbă? E ceva sigur?

— Absolut sigur. Am eu sursele mele.

— Hm. Bine.

— Cu urmărirea, nici o grijă. La terminare, plecați în Apus.

Cererea de intariri s-a respins. Nu dispunem de nici un om in plus. Trebuie să contați numai și numai pe propriile forțe.

Cînd se apropie din nou ospătarul, Ulea îi inapoie lui Senior ziarul :

— Mulțumesc.

— N-aveți pentru ce.

Ulea plăți și părăsi bufetul. După un minut, Senior se ridică și plecă și el.

Ulea era nemulțumit de rezultatul întîlnirii. Înjură în gînd :

— Deștepților ăloră le convine. Stau la căldurică și dau ordine : Bazați-vă pe propriile forțe. Acum trebuie să-mi confecționez legitimație pentru consfătuire, să detectez parola, să mă dau peste cap. Dar Mefisto încă se mai poate baza pe sine însuși !

Zimbi :

— ...Și pe Anne-Marie.

CONCEDIU DE CREAȚIE

Moraru așteaptă pînă ce Ulea se îndepărtă de bufet, apoi intră. Se făcu că privește vitrina cu bucate, dar ținea sub observație masa la care stătea Senior. Știa că acesta trebuie să plece, de aceea nu se mai așeză la masă. Într-adevăr, Senior se sculă de la masă și părăsi localul. Moraru, ca o umbră, după dinsul. De data asta nu mai trebuia vreo precauție deosebită. Dimpotrivă, trebuie să găsească un mijloc spre a-l acosta și legitima. Moraru pregătise dinainte lucrurile în acest scop. La primul colț de stradă, un motociclist stătea cu mașina sub presiune, gata să pornească. Cînd Senior vru să traverseze strada, motociclistul porni cu minimum de viteză, dar manevră în așa fel, cu o prefăcută nedibăcie, încît îl lovi ușor. Senior, mai mult de spaimă, se poticni și căzu. În acest moment, Moraru intră în acțiune. Se repezi la locul accidentului. Ingenunchie lingă victimă și-i ajută să se scoale în picioare. Senior era buimăcit. Își roti privirile, neînțelegînd încă ce se petrece cu el. Dădu cu ochii de Moraru, care, cu o mină plină de îngrijorare, îl susținea de braț. Senior mimă un zîmbet strimb de recunoștință, mulțumi și vru să-și elibereze brațul. Căuta să se îndepărteze cît mai repede de locul acela. Dar Moraru îl reținu :

— E ceva nemaipomenit. Să calce oamenii pe stradă, ziua-n amiaza mare !

— Lăsați, nu-i nimic.

— Se poate ? Individul trebuie pedepsit în mod exemplar. Să lovească un om în vîrstă !

— Vedefi-vă de treabă ! N-am nimic.

Intre timp, un milițian, instruit dinainte de către Moraru, se apropie și-l salută pe Senior.

— Vă rog, fiți bun, legitimația dumneavoastră.

Senior încercă din nou să facă afacerea mușamalizată repetînd că nu-i rănit, că accidentul nu l-a deranjat cituși de pușin, că n-are nici o pretenție de la motociclist. Militianul, însă, insistă pe un ton

politicos, dar ferm. Senior se văzu silit să-și prezinte buletinul. Moraru trase cu coada ochiului. Documentul părea a fi în regulă. Adresa, însă, nu era aceea la care îl semnalase bătrînul pensionar. Numele era de asemenea altul: nu mai era Cunea. Deci se vedea că bandiții aveau un întreg arsenal de fabricare a actelor false. Ochiul de expert al lui Moraru sezișă un amănunt care dovedea că buletinul e fals. Moraru îi făcu un semn discret milițianului. Imediat acesta îl pofti pe Senior să-l urmeze. Bănuind că a căzut în cursă, el mai încercă să scape. Dar n-avu încotro. Se urcară toți trei într-o mașină.

Senior crezuse tot drumul că Moraru fusese reținut de milițian și adus la circumscripție ca martor ocular al accidentului. De aceea holbă ochii cît cepele cînd văzu că acesta, după ce îl așeză pe un fotoliu, trecu în spatele biroului. Moraru înțelese imediat că avea în față un spion înrăit, dar nu prea tare de inger. El se hotărî să înceapă interogatoriul printr-un atac frontal. Puse întrebarea:

— Care e domiciliul dumneavoastră actual, domnule Cunea?

Acesta tresări și își dădu seama că emoția îl dă de gol. Făcuse o greșeală. Dar imediat se reculese.

— Trebuie să fie o confuzie. Eu sînt Vasile Paraschivoiu. Mă confundați. Sînt grăbit, trebuie să vizitez un copil bol...

— Domnule Cunea, doriți să vă împrăpătăm memoria?

— V-am mai spus...

— Bine. Dacă nu vă convine Cunea, atunci fie și Marin Chirilă.

— ...

— Nu răspundeți? Probabil că nici acest nume nu vi-l amintiți. Aveți o memorie cam șovăitoare. Nu face nimic, nu face nimic.

Senior continua să tacă cu îndărătnicie. Voia să cîștige timp ca să judece situația, să se dezmeticească. Il chinuia îndeosebi întrebarea dacă Ulea fusese și el arestat.

Moraru continuă pe același ton calm:

— Ei, dacă nici Chirilă nu vă convine, atunci e bine și Paraschivoiu. E un nume destul de frumos. De unde l-ați împrumutat? Nu vreți să spuneți. Iarși bine. Vă privește. Să vedem, însă, ce zice circumscripția care v-a eliberat buletinul.

După ce vorbi la telefon, puse receptorul în furcă cu gesturi deosebit de ceremonioase.

— Ce oameni nedelicați! Inchipuiți-vă, afirmă că nu ei v-au eliberat buletinul. E revoltător. Nu sînteți de aceeași părere?

Senior continua să tacă.

— Iau tăcerea dumneavoastră drept aprobare. Și acum să trecem la fapte. Dosarul de criminal al asasinului legionar Chirilă e de mult pregătit. Mai rămîne să completăm dosarul lui Cunea.

— Protestez!

— Motivele?

— Mă jigniți! Indrăzniți să calomniați un om...

— Un om bătrîn, cărunțit de loviturile nemiloase ale unei vieți pline de...

— Ah doamne!

— Pline de nevoi și tragedii, un om care nu are aliceva decît...
— Cum îndrăzniți să profanați amintirile cele mai scumpe ale unui om care...

— ...nu a avut și nu are altceva decît cinstea. Asta voi-ați să spuneți. Nu?

— Asta-i abuz de putere! Vă voi...

— ...reclama superiorilor și dacă va fi nevoie voi ajunge pînă la guvern! Știu că...

Senior, întăritat de calmul imperturbabil al lui Moraru, sări în sus declarînd pe un ton dramatic:

— E o confuzie tragică! Nevinovăția mea se va dovedi!

— În parte aveți dreptate: nevinovăția se va dovedi! Dar nu nevinovăția dv.!

— Dar, vă repet: e o confuzie tragică care poate să vă sfirșească cariera, porni Senior din nou la atac.

Moraru se înclină puțin înainte, peste masă, pofîndu-l să ia loc.

— Am să caut să nu vă mai enervez, spuse el ironic. Senior, descumpănit, se așeză din nou pe scaun, dar se ridică imediat în picioare.

— Pentru ultima oară vă atrag atenția că ați călcat legalitatea...

— Mă simt obligat să vă întrerup: greșiți!

— Nu aveți nici o bază legală să mă arestați!

— Din nou greșiți.

— Bănuielile nu sînt fapte!

— Noi nu bănuim, ci știm, domnule...

— Paraschivoiu Vasile, pensionar, mă cunoaște tot cartierul, pot să vă aduc martori... Sînt un om strîvit de viață, dar cinstit. Inșăși concepția mea despre viață îmi interzice orice manifestări de violență...

— Să nu uitați să menționați și faptul că această concepție nu v-a împiedicat să comiteți crime.

Moraru se opri puțin, apoi, trecînd la un ton sever, întrebă:

— Cînd a avut loc prima întîilire cu Mefisto?

Din nou, Senior păli. Nervii, în mod vădit, nu i se mai supuneau, îl trădau. Susținu din nou că e o neînțelegere la mijloc, dar întrebările puse de Moraru îl strîngeau ca într-un cerc de fier. Moraru îi puse în față o fotografie. Era din timpul rebeliunii legionare. Cunea, pe atunci cunoscut sub numele de Chirilă, ținea pistolul la timpla unui bătrîn evreu. Alte fotografii, acte, declarații completau tabloul. Cunea-Chirilă-Senior nu mai avu ce să spună. Lăasă să-i cadă capul în palme. Jucă ultima carte.

— Sînt un biet bătrîn. Atunci eram tînăr, necopt...

— Necopt la patruzeci de ani?

Umerii i se cutremurau de spasmele plînsului. Dar Moraru nu se lăasă impresionat de acest truc ieftin. Își stăpîni dezgustul pe care i-l producea tabloul acestui bătrîn, care, sub masca părului cărunt, ascundea o fiară crudă și lașă.

În cele din urmă, Senior trecu la mărturisiri. Recunoscuse crimele

sale din trecut și faptul că e spion, că a fost însărcinat să-i transmită lui Ulea, alias Mefisto, un ordin. Susținu însă cu încăpăținare că nu știa despre ce se spune în ordin, că mesajul ce i l-a predat lui Ulea era cifrat și că nu avea codul.

După ce Senior semna declarația, Moraru ordonă să fie scos din cameră. Acum dosarul lui Ulea era și el complet. Moraru plecă imediat să raporteze șefului cele descoperite și să propună arestarea lui Ulea și a lui Ionescu.

Maiorul ascultă atent cele spuse de Moraru, fără să spună nici un cuvânt. Deodată, soneria telefonului îi întrerupse. Șeful ridică receptorul și vorbi timp de un minut.

Cînd isprăvi convorbirea, se întoarse spre Moraru.

— Vasăzică ai hotărît să-i arestezi?

— Da, tovarășe maior.

— Bine. Cu Ionescu e simplu. Dar pe Ulea de unde îl ridici?

— De la... Moraru spuse adresa. În cuvintele sale se simțea o notă de neliniște. Întrebarea maiorului îl făcu să bătuiască ceva rău de tot. Într-adevăr, maiorul replică :

— Numai să n-ai o dezamăgire. Savantul dumitale și-a luat zborul. S-a terminat cu Ulea. S-a dat la fund. De acum a rămas numai Mefisto.

Moraru ieși din biroul maiorului ca amețit. Înțelegea ce se întâmplase. Ulea reușise să vadă sau bănuise că, la ieșirea din bufetul unde avusese loc întâlnirea, Senior a fost arestat. De data aceasta, Mefisto se dovedise a fi mai viclean.

— Pentru ultima dată. Ultima dată. Jur! scriși Moraru plin de mînie.

La descinderea făcută în locuința lui Ulea nu se putu găsi nimic compromițător. Pesemne că acesta mai avusese timp să treacă pe acasă și distrusese tot ce credea că-l poate demasca. Mai mult decît atît : îi lăsase vorbă portarului că pleacă pe o lună din capitală, în concediu de creație, ca să scrie o lucrare. Ulea voia astfel să-și creeze o posibilitate de revenire la normal în cazul că s-ar fi dovedit că Senior n-a căzut sau că Senior n-ar fi putut fi demascat și pus să facă mărturisiri.

Cînd se reîntoarse la birou, tîrziu noaptea, Moraru ordonă să fie adus Senior pentru continuarea interogatoriului. Acesta arăta acum și mai prăbușit, încovoiat. Din felul cum vorbea și se purta, se vedea că între timp meditase mai profund asupra situației în care se afla. Singuru-i gînd era acum să-și ușureze situația prin mărturisiri. Moraru putu astfel să afle ceea ce-l interesa. Și ceea ce-l interesa acum înainte de toate era de a ști ce i-a spus Ulea în cursul întîlnirii de la bufet. Senior arătă că e vorba de o consfătuire cu caracter de stat-major general la care Ulea avea de gînd să pătrundă.

Auzind aceasta, Moraru puse brusc capăt interogatoriului și-l expedi pe arestat. În citeva secunde fu în mașină, gonind spre palatul unde se făcea consfătuirea. La ora aceea, deși era o frumoasă noapte senină de iulie, străzile erau pustii. Mașina goni nebunește pe străzile capitalei adormite.

MEFISTO MANEVREAZA

Piața Lahovary. Stația tramvaiului 5. Ora 10 seara. Ulea azvirii mucul de țigară, apoi, cu un gest nervos, își pipăi buzunarul hainei. În regulă. Simți sub degete cartonul tare al legitimației. Se liniști. Nu se mai numește Alexandru Ulea și nu mai este profesor universitar, ci Ionescu Ion, inginer proiectant cu domiciliul în raionul I Mai, strada Căpriței nr. 71. În portact mai are și o altă legitimație — un buletin militar pe numele căpitanului Vasile Duca. Din acest buletin lipsește doar fotografia. De altfel, totul e în ordine: numărul, seria, ștampilele, semnăturile. Mefisto a intrat în acțiune! Din nou, ca și cu ani în urmă, simți cum îl cuprinde fiorul rece al pericolului. Se simte în elementul lui. Pericolul e elementul lui. Il umple de siguranță. S-a sfârșit cu pașnicul savant Ulea. De acuma jocul continuă cu cărțile pe față. Cine pe cine! A fi sau a nu fi! Pentru el așa se pune problema! În locul apartamentului elegant pe ușa căruia o tăbliță de aramă anunța sobru cui aparține: „Prof. univ. A. Ulea“, va trebui să se strecoare nevăzut în cele mai ciudate locuri. Cu atât mai bine! În noaptea aceasta, unde se va adăposti? Unde-și va găsi un culcuș ferit de urmărire? Tot ceea ce era în legătură cu Ulea constituie acum un pericol de moarte. Întimplarea cu Senior l-a convins că în urma lui s-au ridicat toate podurile. Ionescu e probabil și el înhățat. Ei și? Încă o zi sau două! Să pună mina pe datele privind avionul, și Mefisto, din nou, își va face intrarea triumfală în cercul vechilor prieteni, într-un loc ferit, undeva departe de această țară, care i-a fost cîndva patrie. Acolo își va urzi în liniște planurile de răzbunare.

Sosi tramvaiul. Ulea, privind cu prefăcută nepăsare în jur, se amestecă printre cetățeni. Urcă în tramvai, ultimul. În fața lui, o femeie elegantă, nu prea tină, cu părul oxigenat aranjat într-un coc bogat, scotocea nervoasă în poșetă după mărunțiș. Miinile-i erau fine, cu degete albe, cu unghii îngrijite. Pe degetul inelar lucea verigheta. Ulea își zise:

— Măritată! E tocmai ce-mi trebuie. Nicăieri nu mi-aș putea găsi la ora asta un adăpost mai bun decît la o doamnă de lume, măritată. Nicăieri n-aș putea dormi atît de sigur și ferit de orice pericol decît în alcovul unei doamne care-și păzește adulterul.

Enervată, doamna abandona căutarea punînd pe masa taxatorului o hirtie de 100 de lei.

— N-am mărunt.

— Nu pot să vă schimb. Vă rog așteptați restul.

— Dar grăbește-te. Cobor la a doua.

— Ce să vă fac! Altă dată să veniți cu bani mărunți.

Ulea, care urmărise discuția, interveni politic:

— Imi permiteți, doamnă, să vă împrumut 30 de bani?

Fără să aștepte răspunsul, ceru două bilete și întinse unul spre ea:

— Poțitiți... Ca să nu întirziați.

Drept răspuns îl priviră doi ochi negri, mari, strălucitori (grație

belladonei, constată el în gînd, ironic). Ea păru surprinsă, dar după o clipă își dezveli dinții albi, mărunți, într-un zîmbet seducător.

— Merți, sinteți foarte amabil.

Ulea se înclină politicos. Nu spuse nici un cuvînt. Avea tactica lui: tactică de gentleman. Doar cu privirea o însoți spre ușa din față.

Prin sticla geamului spionă zîmbetul ei. În luciul geamului, privirile li s-au întîlnit. Ea îl înfruntă, fără urmă de sfială. Înțelegerea tacită era stabilită. Ea părea că zice: „Sînt frumoasă. Știu. Te-am vrăjit și n-ai curajul să te apropii. Dar să știi că-mi placi și tu“.

La stația Ștefan cel Mare cobori grăbită. În fața farmaciei din colț se opri, își deschise poșeta și cotrobăi în ea. Ulea coborise și el, urmărind-o. O ajunse din urmă și i se adresă cu sfială prefăcută:

— Sinteți prea frumoasă ca să mă condamnați pentru îndrăzneala de a încerca să vă cunosc.

Ea își ridică privirea, zîbind măgulită. Fără a-i da răgaz să răspundă, el continuă să o privească insistent:

— Cu ochii dumneavoastră ați putea vrăji o lume întreagă.

Ea rise încet, întinzindu-i mina, fără să-și scoată mînușa. Ulea îi cuprinse mina între mîinile lui, sărutînd-o apăsător la încheietura mînușii.

— Inginerul Ionescu vă mulțumește că i-ați dăruit fericirea să vă cunoască.

— O! Imi pare bine, dar... trebuie să vă părăsesc. Sînt grăbită.

Ulea înțelese că a cîștigat. Stăruî:

— Nu trebuie să plecați. Seara aceasta trebuie să fie a noastră. Nu puteți fi atît de crudă să mă părăsiți... Ar fi un sacrilegiu să refuzăm darul acestei nopți de vară, frumoasa mea doamnă.

— Ești obraznic, dar imi placi, domnule inginer. Ești obișnuit să cucerești!

— Vreți să spuneți: să fiu cucerit!

— Mă rog. Dar eu... sînt căsătorită.

— Iubirea nu trebuie sugrumată cu prejudecăți! N-aveți acest drept. Iubirea e o floare atît de rară. Am citit cîndva, mai demult, că sufletele sînt făcute de creator perechi-perechi și împrăștiate pe fața pămîntului. Un suflet încarnat într-un trup aleargă veșnic...

În timp ce Ulea își recita tirada, femeia îl privea cu ochii micșorați. Îi plăcea, părindu-i îndrăzneț, mîndru, spiritual. Se hotărî:

— În definitiv, ce doriți?

— Totul și nimic. Vreau să fiu sclavul dumneavoastră.

— Nu. Sclav nu. Ar fi exploatare... Și așa am destule necazuri cu marxistii. Mă veți conduce în vizită la o prietenă... Dar să nu fie, doamne ferește, plecată pentru că astfel am fi lipsiți de societatea ei!

Zicînd acestea, îl luă, supusă, de braț.

Razele soarelui se strecurau timide prin deschizătura perdelelor, mîngiînd brațele dezvelite ale lui Anne-Marie. Era dimineață, oră în care arșița începutului de vară încă n-a biruit răcoarea zorilor.

Anne-Marie dormea cu capul ciufulit în perna moale. Pe față îi alterna un zîmbet senin, de fetișcană, cu o expresie de suferință. Din cînd în cînd, respirația îi se îngreuna. Gemea ușor. Deodată se trezi, își deschise ochii, privind mirată în jur. Aburii visului se evaporaseră. Era în camera ei și... Dar cit e ceasul? O, mai sînt două ore pînă-l va revedea pe el! La acest gînd, își închise ochii, îmbujorată. Astăzi, da, astăzi îi va spune și lui!

Cîntecul sonor al pendulei o făcu să tresară. Se hotări să se scoale. Trebuia să se pregătească din timp și-i era frică să n-o fure din nou somnul. Sări din pat, întinzîndu-se leneșă. Peste cîteva clipe, dușul rece alungă ultima moleșeală lăsată de somn. Stătea nemișcată sub șuvoiul de apă, zîbind chipului din oglindă. Era fericită că e frumoasă, că iubește și e iubită. Un gînd neliniștitor îi umbrea totuși fericirea. Oare ce va zice el? Dar alungă repede acest gînd. El va fi, bineînțeles, fericit, o va îmbrățișa și o va săruta cu dragoste, ca de atîtea ori. Și... da, și se vor căsători! Tata va fi și el mulțumit știîndu-și fiuța fericită lângă un om deosebit cum este Ulea.

Anne-Marie zăbovi mult în fața gîonierului. Ce rochie să-și pună? Care îi place mai mult lui? Se hotări! Va îmbrăca rochița de tafta roz. Așa a fost îmbrăcată cînd l-a cunoscut.

Se consultă din nou cu oglinda. Fu mulțumită. Era surizătoare și senină ca diminețile de vară, cum poate fi numai o fată în inima căreia a înflorit gingașa floare a primel iubiri. Și totuși parcă s-a schimbat ceva în întreaga ei ființă. De un timp încoace părea mai matură. Rîsu-i zgîmbii, copilăresc, nu mai întîmpina diminețile cu atîta veselie lipsită de griji. Iubirea, virtutul patimii adăugaseră frumuseții o nuanță de visare. Aceasta o făcuse și mai fermecătoare.

Anne-Marie nu se destăinuise încă nimănui. Păstra taina fericirii ei așa cum i-o ceruse el. De cîteva zile mai ascundea și o altă taină. Nici el n-o știa încă. Astăzi i-o va spune.

Peste o oră, într-un scuar romantic, ferit de vederi, undeva în preajma lacului Herăstrău, Anne-Marie își îmbrățișă iubitul. El era însă abătut, nervos, cu ochii însemnați de ceafcăne vineții. O dată cu noaptea încetase și vraja liniștitoare a dezmiardărilor culese ușor. Zorile l-au rechemat la realitate. Pusese din nou stăpînire pe el simțămîntul că e încolțit. Stătea pe o muche de cutit. Un pas greșit și... Incordat, nervos, răspundea plictisit la întrebările ei.

Ea îl privea nedumerită, surprinsă de acest ton pe care nu îl cunoștea.

— Dar ce-i cu tine. Arăți obosit și...

— Oboseala și... sînt cam surmenat!

— Sandule, am să-ți spun ceva care o să te bucure.

O privi absent. Nu pricepea ce bucurii mai spera să-i aducă gisculița asta topită de dragoste. O întrebă indiferent:

— Ei, spune despre ce este vorba... Îmi plac bucuriile.

— Sandule... vino mai aproape de mine.

Și, emoționată, îi șopti la ureche:

— O să avem un copil.

Cuprins de un val violent de furie, ei se desfăcu brusc din îmbrățișare. În ochi îi străluci o scipire haină.

Ea îl privi înghețată de groază. Șopti :

— Sandu... Ce s-a întâmplat... Ce-i cu tine ?

În aceeași clipă, el își înțelege greșeala și, printr-un efort de voință, își reveni. Avea încă nevoie de ea. Deveni dintr-o dată drăgăstos.

— Iartă-mă, iubirea mea... nervii... munca... și deodată încep să-i mîngieie părul, brațele. Se sili să zîmbească. Căută cuvinte dulci, îmbietoare :

— Anne-Marie, duminică vin la voi. O să avem un copil. Minunat ! O fetiță tot atît de drăgălașă ca tine... Anne-Marie, duminică vin la voi. Vom comunica tatălui tău hotărîrea noastră.

Apoi, rîzînd, adăugă cu o falsă voioșie :

— Să obținem binecuvîntarea tovarășului colonel Tomeanu !

Anne-Marie zîmbi din nou, dar ochii îi erau înlăcrimați. Privirea lui stranie de adineauri parcă-i înfipsese un cuțit rece în inimă.

— M-am speriat de tine. M-ai privit cu niște ochi... Sandule, dacă ai ști cît de mult te iubesc.

— Nu fii copilă. Te iubesc tot atît de mult și sint gata să fac orice pentru tine... Anne-Marie, peste două săptămîni, te vei numi Ulea... Acum ești mulțumită ?

— Sandule !

Ștînd cu capul cuibărit pe umărul lui, ea nu-i văzu privirea sarcastică. Mîngiînd-o cu gesturi mașinale, el judeca febril : „Terenul e pregătît. Să trecem la fapte ! Consfătuirea e aproape !“

Ea însă continua să se legea în dulcea-i reverie.

— Sandule, e atît de minunată viața cînd te simt lingă mine.

— Da, iubirea mea. Ne așteaptă o mare fericire.

Continuă pe același ton dezmierdător :

— Sandu are o rugăminte la tine.

— Spune.

— Îți cer... un mic serviciu. Pentru fericirea noastră. O nimica toată, dar care poate să însemne mult.

— Despre ce vorbești ? interveni ea neliniștită.

— Mi-ai vorbit o dată de prietenul tatălui tău, ofițerul acela... Duca. Îmi trebuie fotografia lui și... o uniformă de căpitan de aviație.

Nedumerită, Anne-Marie își ridică privirea. Simțămîntul de adineauri i se zvîrcoli din nou în inimă.

— Nu-nțeleg... de ce, de ce ai nevoie de toate astea ?

— Vreau să-i fac o farsă cuiva !

Vocea lui redeveni dură, se simțea că din nou s-a infuriat.

— Sandule, cele ce-mi spui sint ciudate, nu te-nțeleg.

— Nu-mi spune povești. Ți-am cerut doar un mic serviciu și... văd că răspunsul tău e „nu“... Atît de departe merge dragostea ta ?

— Sandule, m-ai înțeles greșit... Nu ți-am spus nu, dar...

— Dar nu te poți hotări s-o faci pentru mine.

— Nu...

— Anne-Marie, am fost totdeauna foarte sincer cu tine. N-am nevoie de obiectele pomenite, însă mă interesează altceva. Consider aceasta ca o ocazie de a-ți verifica dragostea. Să văd cită încredere ai în mine. Ce poți face tu pentru mine.

— Tot nu te înțeleg.

Rosti aceste cuvinte cu desperare, nepricepind nici acum ce se petrece cu el.

— O să mă înțelegi! Să fii mai limpede. De nu-mi faci acest mic serviciu...

— Sandu!

Strigătul ei sugrumat se înecă într-un hohot de plins. Apoi, deznădăjduită, spuse cu vocea tremurândă:

— Fie!

— Anne-Marie, iubita mea, nu plinge, liniștește-te. Ceea ce-ți cer e tot pentru fericirea noastră... O glumă nevinovată. Atît! Duminică o să-ți povestesc totul. Și ție, și lui tata. Sper că-mi dai voie să-i spun și eu așa? O să ridem cu poftă de lacrimile tale copilărești. Deseară te aștept tot aici.

...În scuarul însořit se lăsă liniște. Trandafirii, cu parfumul lor îmbătător, ademeneau cu tainica lor vrajă albinele aurii. Cînd simte că e în pericol, albina se apără și împunge vrăjmașul cu acul ei otrăvit, deși știe că astfel va muri.

SFÎRȘITUL IDILEI

Cu coatele sprijinite de masă, Anne-Marie privea în gol, fără să-și dea seama de trecerea timpului. Căuta să se liniștească, să găsească o cale pentru înțelegerea celor petrecute cu cîteva ore înainte. Era însă atît de tulburată, încît nu reușea să-și adune gîndurile. A nu știu cîta oară căuta să recapituleze discuția de dimineață: „Era atît de obosit, nervos, așa cum nu l-am văzut încă niciodată... Și cum s-a infuriat cînd i-am spus că vom avea un copil. Apoi s-a liniștit. Mi-a repetat că mă iubește. Mi-a promis că va veni duminică!... E surmenat, lucrează prea mult, altceva nu poate fi! Dar de ce are nevoie de fotografia lui Duca și de uniformă? De ce?... Spunea că vrea să facă o farsă. Nu, nu-șteleg! Îl știu atît de serios și dintr-o dată se apucă să facă astfel de chestiuni... Dacă aș reuși să-mi explic ce vrea el! Și m-a somat că dacă refuz să-i fac acest mic serviciu, mă va părăsi! M-a somat...”

Simți cum o cuprinde îndoiala și spaima. Să rămînă singură. Acuma! Fără el, fără bărbatul pe care-l iubește mai mult decît viața... Poate a greșit, dar... Nu, nu se poate, Sandu o iubește! Ce să facă? Ce bine ar fi să poată povesti cuiva toate astea! S-ar liniști. Poate ar primi un sfat. Dar cui să-i spună? La cine să meargă? La tata? Da! Îi va povesti lui! Se va destăinui! Dar ce-i va spune? Că-l iubește pe Ulea, că este gravidă, că astăzi s-au întîmplat acele lucruri cîudate între ei? Nu! Nu se poate. Niciodată! Ar muri de rușine. Mai

bine... va face totul așa cum spune el. Și va fi bine... Duminică vor rîde cu toții de spaima ei copilărească. Da. N-are încotro : va îndeplini cererea lui. Și seara îi va cere explicații !

Telefonul sună cu insistență, dar ea nu-l auzi. Doar peste cîteva minute tresări. Dezmeticindu-se, se ridică în picioare. Luă receptorul.

— ?

— Tata n-a venit încă acasă.

— ...

— Da, eu, Anne-Marie... Tovarășul Duca ?

— ...

— O clipă, te rog, să închid fereastra.

Puse receptorul pe masă. La telefon era Duca ! Ce să facă ? Să-i ceară lui o haină ? Dar ce motiv să invoce ? Il va invita la ea și se va descurca într-un fel ! Hotărîtă, ridică din nou receptorul.

— Alo... să știi că am să te trag de urechi !

— ...

— Da, da ! Și am motive serioase ! De ce nu mai vii niciodată pe la noi ? De ce ne neglijezi ?

— ...

— Știu, ...sînt mii de motive ! Dar eu aș vrea să te văd, să mai stăm de vorbă.

La celălalt capăt al firului, Duca, nedumerit, dar bucurat, privi surprins receptorul. Parcă nu-i venea să creadă că el e cel căruia îi fuseseră adresate aceste cuvinte. Anne-Marie nu l-a uitat. Fetița zglobie și inteligentă care, fără să-și dea seama și fără să vrea, i-a devenit atît de simpatică, ba chiar, uneori, poate că sentimentele lui au depășit limitele obișnuite ale unei simpatii, îi reproșează că nu mai vine pe la ei. Oare și-a dat seama că el nu întîmplător ocolește casa lor ?

Răspunse, încercînd să glumească :

— Dacă ți-e dor de mine, sînt gata să zbor, să te văd chiar și acum.

Anne-Marie, prefăcîndu-se că n-a înțeles că e o glumă, răspunse foarte serios :

— Atunci... chiar acum ! Te aștept. Vreau să discutăm o chestiune foarte importantă. Vreau să-ți cer un sfat.

Peste un ceas, Duca o salută pe Anne-Marie, luînd poziție și raportînd grav :

— M-am prezentat la ordinul dumneavoastră. Sînt căpitanul Duca Vasile.

Ea, stăpînindu-și emoția, schiță un zîmbet și-l invită să ia loc.

— Remarcați că sînt punctual ca întotdeauna.

— Da... Ca întotdeauna... În plină vacanță, în București ? Am rămas surprinsă cînd te-am auzit la telefon.

— De ce ?

— Te credeam undeva la munte, la mare...

— O să plec... Dar mai tirziu. Poate peste vreo două săptămîni.

Anne-Marie își ascultă vocea schimbată, îngrijorată ca Duca să nu bănuiască ceva.

— Vasăzică, am fost chemat să iau parte la o discuție importantă... și să dau un sfat! Sint gata să contribui în limita capacității mele la dezbateră chestiunii de pe ordinea de zi! Vă rog prezentați problema.

Tonul glumeț al lui Duca, zimbetul deschis de pe fața lui o încurcau și mai mult. Incepu să se fisticască, neștiind ce să spună.

— Am și uitat... problema aceea importantă... Poate că am vrut numai să te văd!... Te-ai supăra dacă așa ar fi?

— Nu, dar...

Anne-Marie își recăpătă încet-încet siguranța, îndreptă cu abilitate discuția pe un alt făgaș, întrebându-l, dintr-odată serioasă:

— Și, mă rog dumneavoastră, tovarășe căpitan Duca Vasile, cum vă permiteți să vă prezentați într-o casă cu fată de măritat îmbrăcat cam neglijent? Aud? Pantalonii dumneavoastră au fost cam de mult călcați, vestonul așisderea. Să nu mai vorbim de epoleți, care sint cam... Cum să spun...

Duca se pomeni într-o mare încurcătură. Nu putea să nu recunoască adevărul acestor cuvinte. Într-adevăr, nu era tocmai-tocmai cu ținuta. Era atît de ocupat! Se scuză căutînd să se dezvinovățească printr-o glumă:

— O, să nu fiți așa de aspră cu mine!

Apoi continuă:

— Știți că sint burlac. E o pacoste pentru mine munca asta de gospodărie, relațiile cu croitori, cizmari, cu... Dar chiar astăzi mă duc să-mi iau cealaltă uniformă de la curățătorie! Voi fi ca scos din cutie.

— Sint convinsă că o să fii ocupat din nou și o să lași încă vreo lună uniforma la curățătorie.

— Nu se poate!

În gînd adăugă: „La noapte e consiătuirea!”

— Lasă, știu eu cum sint bărbații, replică ea. Dar de data asta n-o să-ți meargă! Eu o să iau comanda!

— Adică? interveni, rizînd, Duca.

— Adică, pune pe masă bonul de la curățătorie și am să-ți scot eu uniformă! Am să-ți o pregătesc și o să vii s-o iei de la noi. Nu pot admite ca un prieten de-al tatei să umble îmbrăcat neglijent.

— Foarte mulțumesc, dar...

— Fără nici un dar! Am terminat. Bonul!

Duca, nepricepînd despre ce e vorba, dar bucuros că scăpa de „corvoadă”, puse bonul pe masă, rugînd-o pe Anne-Marie să nu se supere.

— Sint foarte ocupat... Dar am o rugămînte.

— ?

— Deseară am nevoie de uniformă.

— În regulă!

— Sint liber?

— Da!

Se despărțiră, rizind veseli. Anne-Marie parcă-și uitase frământarea. Stătuseră împreună abia câteva minute, dar seninătatea acestui om, încrederea lui, conștiința lui curată păreau a fi improspătat atmosfera în jurul ei. Îi lubea pe Ulea, dar această dragoste era apă-sătoare. Cu Ulea simțea nevoia să se izoleze, să fugă de oameni, de lume. Duca îi trezea dorul de viață, încrederea. În felul lui de a fi era ceva tonic. Fără să-și dea seama lămurit de ceea ce se petrece cu dinsa, Anne-Marie se simți oarecum eliberată de sentimentele sale apă-sătoare din ultimul timp. Dar în clipa cind ușa se închise după Duca, ea simți cum o cuprinde din nou starea dinainte.

— Ce-am făcut? Să fug după el și să-i spun că l-am mințit, că de uniformă are nevoia Ulea. ...Nu se poate. E prea târziu. Sandu mă va aștepta... Și la urma urmei ce-mi pasă de Duca?

După ce scoase hainele de la curățătorie și le dichisi, răscoli albumul de fotografii. Găsi o mare fotografie cu un grup de ofițeri în care în prim-plan era tatăl ei și Duca. O luă.

Pe masă era pachetul cu hainele. Anne-Marie așează poșeta lângă pachet și puse fotografia în ea. Apoi privi ceasul. Era timpul să plece. Sandu o aștepta.

Contopit cu umbra unui plop, Ulea cerceta încruntat alea pe care trebuia să apară Anne-Marie. Încercă să-și stăpânească încordarea frământându-și nervos degetele.

Îl tulbura adinc situația în care nimerise, dar nu era numai atât. Ulea trecuse nu o singură dată prin situații grele. E drept că atunci era mai tânăr. Dar nu bătrînețea îi dezechilibra acum spiritul, îi zugrăvea în culori sumbre perspectiva. Îl deruta și altceva decît împrejurarea neprielnică în care se afla persoana sa. Îl durea bătrînețea lumii în care credea și căreia își vinduse viața. În timpul zilei citise în ziar știrile de peste hotare. Nu erau lucruri tocmai deosebite și, probabil, în alte împrejurări l-ar fi lăsat impasibil. Dar acum, poate și sub apăsarea propriei situații, fu cuprins de un impuls irezistibil spre meditație. Ziarul reproducea, între altele, pasaje dintr-un oarecare discurs rostit de Winston Churchill. Ulea nu-l iubise niciodată pe bătrînul lup al Imperiului Britanic, considerîndu-l prin optica ce și-o formase, în tinerețe, la München. Totuși îl privea ca pe o autoritate. Churchill vorbea despre configurația lumii și o împărțea în două: lumea comunistă și lumea necomunistă. Pe Ulea îl frapa mult nu atât dualitatea acestei lumi, ci însuși amănuntul că numele ambelor tabere conțineau un element comun — cuvîntul comunism: lumea comunistă și lumea necomunistă. Dacă ar fi spus-o un oarecare, atunci i s-ar fi putut reproșa că e tendențios ori pur și simplu agramat. Dar o spunea Churchill. Greu de crezut că o făcuse din necunoașterea vocabularului. Însemna că înseși realitățile contemporane au dictat vocabularul. Și măcar de-ar fi fost numai aceasta. Dar și alte știri îl îndispuneau pe Ulea. Nu-i plăceau nici știrile din Asia. Și toate

acestea Ulea le conjuga cu propria soartă. În ultimii ani își legase toate calculele de acelea ale patronilor săi din afară. Totul i se părea limpede: țelurile, metodele, ierarhia... De porunca aceluiași șefi de care asculta el ascultau fără întregi care fuseseră pe vremuri mari puteri. Până și Franța. Comuniștii vorbeau, ce-i drept, despre contradicțiile dintre puterile occidentale. Ulea se consola, însă, zicându-și că e propagandă. Dar iată că, pe zi ce trecea, în tabăra occidentală se accentua conflictul surd dintre mult cîntașii aliați. Ulea cunoștea bine pe vechii săi stăpîni din Germania și de aceea era îndreptățit să fie sceptic în ce privește alianța dintre Bonn și vechii săi inamici. El știa bine cite parale face indeosebi prietenia dintre Bonn și Paris. Iar pe lângă toate acestea îl îngrozea Asia. Avea o minte prea lucidă pentru a putea ignora însemnătatea procesului revoluționar ce se petrecea pe acest continent. Vedeă cum temelile lumii lui, ale lumii în solda căreia lucra, se clatină.

— Încotro merge omenirea ?

Își punea adeseori această întrebare și se ferea să-și răspundă. Iar pentru a scăpa de obsesie, își întorcea gândurile spre război: „Războiul va purifica totul. Războiul o să-nchidă gurile care își ridică acum prea îndrăzneț glasul“.

Între timp înserarea își azvîrli mantia peste lacuri. Departe, pe luciul apei, se zărea răsfîringerea luminilor de la debarcader. Dar aici, la locul lor de întîlnire, era liniște. Liniște și întuneric. Era un locșor atît de părăsit de nu zăreai ore întregi nici țipenie de om. Norii răzleți, cenușii, goneau sub lună, prevestind furtună. Vîntul, deocamdată, se strecura alene prin frunzișuri, strunind melodii tainice. Luna cînd apărea, cînd dispărea printre norii vagabonzi.

Deodată, în liniștea deplină, se desluși zgomotul unor pași care se apropiau grăbiți. Venea Anne-Marie. Ulea privi cu ochii micșorați, vrînd parcă să străpungă întunericul, în direcția de unde se auzeau pașii. Așteptă pînă cînd se apropiară, apoi, dintr-o dată, apără în fața ei. Ea, speriată, se opri, cu răsufierea tăiată :

— Vai !

— Eu sint.

— Sandu !

— Da. E Sandu.

— M-ai speriat.

— Îmi pare rău.

— Ai apărut dintr-o dată în fața mea și...

— Scufița Roșie a crezut că a venit lupul s-o mănînce !

Anne-Marie simți cum o părăsește hotărîrea de a-l înfrunța, de a-i cere lămuriri.

El o stringea în brațe, mîngîind-o drăgăstos. Ea nu văzu căuțătura nerăbdătoare a ochilor lui, nici zîmbetul plin de stranie bucurie cînd zări pachetul. Nu văzu toate acestea. Stătea ghemuită la pieptul lui și se simțea la adăpost. Simțea cum furtuna din suflet i se liniștește. Tresări, totuși, cînd auzi glasul lui :

- Totul în regulă ?
- Da, dar...
- Și fotografia ?
- Da, însă...
- Dă-mi-o !
- Sandu !
- Aștept !
- Poftim, dar spune-mi...
- N-ai găsit o fotografie a lui singur, separat ?
- Nu.
- Hm. Bine. Merge și așa.
- Dă-mi voie, în sfârșit, să-ți vorbesc !
- O... se poate ! Spune !
- Trebuie să dau înapoi hainele imediat.
- Cui ?
- Lui Duca.
- Sint ale lui ?
- Da... Le-am luat de la curățătorie...
- Ce coincidență bizară.

Rise sarcastic.

- Atunci pot să le iau înapoi chiar acuma ? Spune-mi că da.
- Da... dar mîine !
- Nu se poate.
- Nu insistă, am nevoie de ele pînă mîine !
- Dar îți spun că nu se poate !
- Ajunge !
- Vai, cum îmi vorbești ! Dar de ce ai nevoie de ele ?
- Ți-am spus o dată !
- Nu cred ceea ce ai spus !
- Nu crezi ?
- Nu !... Sandule, te rog liniștește-mă, spune-mi adevărul !
- Începi să mă plictisești cu insistențele tale.
- Încep să te plictisesc ?

Vocea ei tremură, se frînse. Era distrusă, revoltată. Strîngea cu neputință reverul hainei lui.

- Sandule, ai o purtare atît de ciudată !
- Ciudată... Mda... Prințesa mofturoasă și-a găsit să-mi facă reproșuri. Ce vrei, la urma urmei ?
- Sandu... Mă privești cu ochi străini... Vreau să-mi spui totul !
- El răspunde furios, ironic :
- Numai atît ? Totul ? Deocamdată nu se poate... Suspinele, aplauzele și... explicațiile vin numai după ultimul act.
- Despre ce vorbești ?
- Pleacă !
- Nu plec ! Și, izbucnind deodată în hohote de plîns, se rezemă de un copac. Acuma... acuma... înțeleg. M-ai mințit, mi-ai jurat că mă iubești, dar n-a fost decît minciună. N-am fost pentru tine decît o unealtă... Atît. Și-acum se petrece ceva ciudat cu tine...

Intorcându-se brusc spre el, rosti cu ochii măriți de spaimă :

— Eu simt că tu... tu ești amestecat... într-o...

— Taci !

Ulea păli. Cu fălcile încețate căută să-și stăpânească furia ce-l cuprindea. Păpușa, cică, simte ! Ii venea greu să dregă ceea ce stricase, dar trebuia s-o liniștească cumva, fiindcă altfel...

— M-ai jignit... Știi că te iubesc. Ești pentru mine ființa cea mai scumpă.

— Minți !

— Anne-Marie !

— Minți !

Ca halucinată, ea se întoarse și, cu picioarele împleticindu-se, începu să fugă.

Ulea, într-o clipă, se hotărî : Anne-Marie nu va pleca de la această întâlnire. Niciodată. Din cițiva pași o ajunse. Ea nu-și mai dădea seama ce se petrece cu dînsa. Era amețită. Se împiedică și căzu, întorcîndu-și privirea spre el. Zări chipul lui, desfigurat de ură, rinjetul sadic. Cu o ultimă sforțare, își acoperi pîntecul cu mîinile. Șopti :

— Copilul !

Apoi nu mai simți nimic.

Mîinile lui se încețară cu furie sălbatică pe gîtul pe care de atîtea ori îl sărutase.

Cînd, după un ultim spasm, Anne-Marie rămase nemișcată, cu ochii larg deschiși, în care se ogîndeau razele palide ale lunii, o privi cu dezgust și șopti fără să-și desfacă degetele înțepenite pe gîtul ei :

— Iubire ai vrut, frumoasă domnișoară, iubire ai avut ! Dar, uneori, îmbrățișarea lui Mefisto e mortală !...

Vru să plece, dar își aduse aminte de ceva. Se întoarse și o căută pe moartă la gît. Printre degete zări scîlpirea medalionului de smarald. Cu o mișcare bruscă, îl smulse :

— S-ar putea să-mi mai trebuiască... Sînt iarăși suflet văduv...

...Vintul flutura trist o șuviță de păr de pe fruntea celei ce fusese Anne-Marie, cerîndu-i parcă iertare pentru crîncena răzbu-nare a unei iubiri care n-a fost iubire, ci capcana unui monstru.

CINE RISCĂ..

— Căpitane Duca, sper că n-ai să-mi porți pică.

Zicîndu-și aceste cuvinte, Ulea rinji. Iși verificase înfățișarea și rămase mulțumit. Se simțea din nou în apele sale. Uniforma lui Duca îi venea ca turnată. Era plin de sine și gata pentru atac. E drept, atacul ce-l avea de dat era greu. Dar era ultima bătălie. Ultima ! Să pătrundă la consătuire, să afle secretul și pe urmă... Pe urmă... Paris. Eh, bătrîne Montmartre. Parisul îl atrăgea irezistibil. Mîunchenul nu mai puțin. Acum visul era aproape de realizare. Încă o încercare și gata.

— Dramul spre Montmartre și München trece prin sala consfătuirii, își repetă el, a cita oară ?

Trebuia să se grăbească.

Constătuirea avea loc într-un vechi palat din apropiere de centrul capitalei. În jurul clădirii din piatră, înegrită de vreme, se întindea un tot atît de bătrîn parc. Pe aici își purtase, pe vremuri, apele puține pirăul Bucureștioarei, azi de mult dispărut. Ziduri înalte, cu creste de țepușe din fier, despărțeau clădirea de străzile din jur. Cu o zi în urmă, Ulea își procurase date despre topografia locului. În vecinătatea palatului era o căsuță bătrînească, înconjurată de o mică grădină. Sub cuvînt că e în căutare de informații istorice despre vechile clădiri ale Bucureștilor, Ulea îl stîrnise la taifas pe bătrînul locatar al acelei căsuțe. Moșneagul, om morocănos, dar simțitor la îndemnul bacșifului, își dezlegase limba. El fusese cîndva, la începutul acestui veac, grădinarul palatului de alături, pe timpul cînd stăpînea acolo o doamnă din familia Moruzi.

Tainică era istoria vechii clădiri. Pușini o cunoșteau. Povestea palatului a început dintr-o zi de mai a anului 1893. În acea zi, gazeta „Adevărul” a publicat o notiță care făcu senzație. Gazeta arăta că principele Ferdinand de Hohenzollern, pe atunci căpitan în batalionul 2 de vînători, a bătut cu însăși mîna sa pe un soldat. Notița a stîrnit vîlvă. Dar comandantul batalionului, un oarecare maior Cocea, dornic de a-și demonstra slugărnicia față de regele venetic, porni la acțiune. El strînse cîțiva ofițeri de-ai lui și porni spre redacția ziarului. Redacția era atunci instalată într-o cămăruță din pasajul Vilacros. În redacție se afla Alexandru Beldiman și încă un redactor. După un schimb de cuvinte și injurii proferate de maior, ofițerii s-au năpustit asupra lui Beldiman și a celuilalt redactor, spopindu-i în bătaie. Atacul avu efectul gazului turnat pe foc. Protestul public se aprinse ca un incendiu. Oficialitățile au încercat să aplaneze conflictul. Dar majoritatea ziarelor erau ostile maiorului Cocea și celor ce-l inspiraseră. E drept că s-a găsit un ziar care să sprijine pe cei ce atacaseră redacția „Adevărul”. Dar acest ziar era „L'Independence Roumaine”, organul lui Lahovary, care apărea în limba franceză. Era nevoie însă de un ziar românesc. Cineva propuse soluția : să fie oferită o sumă rotundă lui N..., redactorul unui influent ziar bucureștean. Dar N... refuză să se lase cumpărat. Și atunci, situația a fost salvată prin patriotismul frumoasei doamne Moruzi. Redactorul N..., care rezistase în fața sumei, nu rezistă ispitei de a petrece o noapte în brațele nobilei doamne. În ziua următoare, ziarul porni campania contra lui Alexandru Beldiman, iar doamna Moruzi, păstrînd pentru ea, ca suvenir, suma refuzată de virtuosul redactor, își construi un somptuos palat. Onoarea dinastiei regale fusese salvată.

Ulea se prefăcu interesat de istoria palatului, fără a-i da prea multă crezare, dar iscodi pe cît putu în special orînduiala încăperilor. Palatul n-avea cat, decît parterul. Pe scara de marmură de la intrarea principală ajungeai într-un hol din care se deschi-

deau trei uși: în stînga spre bibliotecă, în dreapta spre apartamentele fostei cucoane Moruzi, iar în față spre o sală mare, luminată de lustre, în care cucoana dădea sindrofiile renumite în acea vreme. Intrarea din spate ducea la bucătăria și la baia. Din cîte știa bătrînul, clădirea nu suferise de atunci nici o modificare.

Ulea îi mulțumi bătrînului, promițînd să-i pomenească numele în lucrarea ce o va scrie. După acestea plecă zorit.

Pînă la începerea consfătuirii mai erau cîteva ore. Făcu șocoteala: probabil că acum Tomeanu și cu Duca trebuie să fie la comandament. Duca e în fierbere din cauza uniformei date Anne-Mariei. Desigur, el bănuiește că s-a intimplat ceva necurat. Probabil că îi telefonează mereu și nu răspunde nimeni. Anne-Marie nu mai poate răspunde nimănui. Lui Tomeanu, Duca nu poate să-i spună nimic, ca să nu-i facă griji inutile acum, în momentul consfătuirii. Poate să fi anunțat însă pe cei de la Securitate. Poate. Adică: mai mult ca sigur. Și atunci, dacă apar în uniforma asta, o să semăn cu vestita pisică cu clopoței. Cel mai bun lucru ar fi să renunț la stratagama cu această deghizare. Trebuie alt truc... Dar mai sînt doar cîteva ore pînă atunci. Poate numai o oră. Și atunci? Atunci, cu atît mai rău. Cine riscă cîștigă. Trebuie să dau lovitura tocmai acolo unde e mai greu, tocmai acolo unde nu se așteaptă nimeni că aș îndrăzni. E supraomenesc? Bine, Mefisto va fi supraom!

Stătu o clipă pe gînduri: „Și dacă nu merge, atunci...” Ulea mîngîie, sub haină, la subsuoară, tocul revolverului: „O să-mi vind cît mai scump pielea! Ori Parisul, ori infernul!”

Stătu iar pe gînduri: „Deci, e prea tîrziu pentru o schimbare de calcule. În cazul acesta să vedem ce-i de făcut. În primul rînd — Duca. Doi Duca la consfătuire sînt prea mulți. Unul trebuie înlăturat. Dar cum? Duca ține mult la Tomeanu — iată călcîiul lui Achile. Duca se pare că o iubește pe Anne-Marie — iată că noul Achile are două călcîie vulnerabile. Aici trebuie țintit. Anne-Marie a dispărut fără veste. Toată ziua de azi, Duca a căutat-o. Și pe ea, și uniforma. Duca e îngrijorat. Duca nu i-a făcut cunoscută lui Tomeanu îngrijorarea sa. Asta se cheamă la ei grijă de om. Minunat lucru. Dar, în schimb, Duca și-a mărturisit îngrijorarea celor de la Securitate. Prost lucru! Prost, dar nu ireparabil. Duca e acum la comandament. Ia să văd ce număr de telefon are. Așa. Anne-Marie — săraca — mi-a dat și numărul de telefon. Merita o soartă mai bună. Să-i dau deci un telefon tovarășului Duca. Ce am să-i spun? Trebuie neapărat ceva care să se potrivească cu actuala lui stare sufletească. Trebuie să am și eu grijă de om. Bun! Am să-i spun: «Alo, tovarășul Duca? Aici profesorul Ulea». După aceste cuvinte, îi las timp să se trezească din leșin. Apoi trec la... autocritică: «Tovarășe căpitan, vă implor, ascultați-mă. Sînt vinovat, am căzut în mreața dușmanilor poporului...». Nu, nu e destul de tare. Trebuie altfel: «În mreața imperialiștilor» sau așa ceva. Bun! Mai departe: «Nu

cer nimic pentru mine, sînt gata să-mi ispășesc pedeapsa, dar aveți milă de Anne-Marie». Aici fac iar o pauză și respir greu. Apoi tai nodul gordian: «Anne-Marie s-a sinucis, s-a otrăvit. Veniți cît timp mai poate fi salvată». Aceste cuvinte trebuie spuse pe un ton corespunzător, altfel tot efectul se duce dracului».

Rumegă în gînd ideea și zîmbi satisfăcut: „Mefisto, ești un geniu! Da, da, asta se cheamă geniu. Dacă-i anunț lui Duca sinuciderea Anne-Mariei, el nu va putea spune nimic colonelului. Va spune Securității? Cu afit mai bine. Totul e să-i atrag cît mai departe de locul constătuirii. Duca nu se va putea abține să nu meargă s-o vadă pe Anne-Marie pe patul de moarte. E în joc inima lui și mai e... grija de om. Strașnic! Și în timpul acesta îmi voi lua obligația de a-i ține locul lui Duca. Am să-i fac cu multă plăcere acest serviciu».

Iar stătu puțin. Pe față i se citea încordarea: „Și acum, hai la treabă. Montmartre așteaptă. Munchenul așîderea».

★

...La ora unsprezece și zece minute noaptea, o mașină frină brusc, din viteză, în fața porții palatului în care se ținea consfătuirea. Căpitanul Duca sări de pe fotoliul de lingă șofer, făcu semn șoferului să plece, apoi, aproape în fugă, se apropie de poartă. La punctul de control, unde își arată legitimația, fu oprit. Îl cuprinse furia și se răsti fa ofițerul care-i făcea greutăți:

— V-ați burocratizat, tovarășe. Noi hotărîm aici probleme de importanță uriașă, iar voi vă ocupați de chițibușuri. Anunță imediat pe tovarășul colonel Tomeanu!

Ofițerul vorbi la telefon.

Peste cîteva clipe, colonelul apăru pe scara palatului. Duca se postă în lumină ca să fie văzut, de departe, de către colonel. Acesta, înconjurat de cîțiva ofițeri superiori, continua să vorbească în timp ce venea. Se uită, îl zări de departe pe Duca, se opri și făcu semn.

— Dați-i drumul, tovarășe. Hai, mai repede, pe unde naiba umbli?

Colonelul era iritat și era clar că motivul acestei stări era Duca. Acum colonelul se mai liniștise văzîndu-l. Dar colonelul n-avea de unde să știe că cel care venise nu era Duca, ci un impostor — Ulea, travestit în uniformă de căpitan de aviație. Simțîndu-se stăpîn pe situație, Ulea zîmbi satisfăcut: „Asta înseamnă că Tomeanu nu știe nimic despre Anne-Marie și despre «grijile mele» de azi».

Fără să se mai uite în urmă, falsul Duca dispăru în palat. Era bucuros că colonelul, de supărare, nu l-a mai așteptat. De altfel, întregul plan de a pătrunde în palat se realizase neașteptat de ușor. Cum se văzu înăuntru, căută ușa care ducea la bibliotecă. Bătrînul grădinar îi descriese un anume colton de unde se putea urmări tot ce se petrece în sala cea mare. Găcind acest

coton, el se aciuă, devenind numai ochi și urechi: „Acum e acum, Mefisto! Planul a reușit de minune. Intrarea liberă, cum s-ar zice, iar ieșirea...”

Din colțonul său vedea tot ce se întâmplă în sală. Tomeanu se urcase la tribună și vorbea. Sala era plină de ofițeri. Inceputul discursului nu-l interesa. Se strădui să-și stăpânească încordarea, să fie atent la fiecare cuvânt: Colonelul trecu la problema disciplinei de zbor. „Duca” deveni nerăbdător. Aștepta ca pe ghimpi să audă ceea ce-l interesa. Dar vorbitorul analiza acum, pe larg, problemele muncii politice de partid. În sfârșit, colonelul pomeni de „Ro-11”. Ulea tresări. Dar colonelul vorbi în continuare despre necesitatea ca piloții să studieze problemele științifice legate de aviație și de zborul în stratosferă. Așa trecu un sfert de oră. Ulea se resemnă să aștepte, zicându-și că ceea ce-l interesează este o problemă capitală și că, probabil, Tomeanu a lăsat-o inadins la urmă. Dar deodată tresări ca lovit de o măciucă: colonelul își încheie expunerea, își strânse hirtile după care vorbise și părăsi tribuna. Ulea simți că se prăbușește ceva în el. Deci toate erau zadarnice. Pătrunsese la consfătuire, făcuse imposibilul pentru ca, la urmă, să constate că marea consfătuire nu e decît o ședință oarecare de bilanț, o ședință care n-are nici în clin, nici în mincă cu ceea ce-l interesează pe el, pe Ulea, și pe șefii săi. Abia acum înțelegea cum de reușise atât de ușor să pătrundă în palat. Printr-un efort de voință, căută totuși să se stăpânească: „Chestiunea e acum — își zise el — să ies de aici cu fața curată”.

O INTORSATURĂ NEPREVAZUTĂ

Colonelul Tomeanu plecă de la consfătuire supărat foc pe Duca. Nu-și putea nicidecum explica cum se face că acesta, după ce a întârziat atita, nici n-a venit în sală. Îl căutase pe Moraru ca să afle dacă măcar acesta nu-l poate lămuri. Bănuia că trebuia să se fi întâmplat ceva care l-a făcut pe Moraru să-i ceară ajutor lui Duca. Atunci lucrurile ar fi fost limpezi. Dar nici Moraru nu putea fi găsit. Subordonații săi știau numai atât: căpitanul Moraru a stat de vorbă cu Duca înainte de consfătuire. După aceea Moraru n-a mai fost văzut.

După consfătuire, colonelul se duse la comandament, spre a sta de vorbă cu cîțiva ingineri despre un nou aparat „Ro-12”. Preocupările arzătoare ale zilei îl făcură să uite și de timp, și de Duca.

În ceea ce-l privea pe Moraru, acesta verificase măsurile de pază în jurul palatului și se puse să-l pindească pe Ulea. Cînd i-a spus Duca întimplarea cu Anne-Marie și cu uniforma, Moraru înțelese imediat planul ce și-l făcuse Mefisto. Telefonul lui Ulea către Duca îl întări în convingerea sa că Ulea vrea să-i deruteze. Manevrelor lui Ulea îi păreau prea străvezii: afacerea cu uniforma, lipsa Anne-Mariei de acasă, toate acestea în ziua constatării, apoi

telefonul dat lui Duca nu puteau, după părerea lui Moraru, decît să urmărească un singur scop: acela de a da impresia că Ulea vrea să se travestească în chip de Duca și să intre astfel la consfătuire. Or, acest truc bătea la ochi, era prea ieftin și prea periculos. Moraru ar fi putut jura că Ulea pregătește o lovitură mai perfidă. De aceea întări paza, ocupîndu-se personal de organizarea ei. Intrarea principală nu-l îngrijora. Ofițerul care era acolo trebuia, însă, să-l anunțe imediat ce i s-ar fi părut ceva suspect.

În acest timp, Duca, sfătuit de Moraru, se înarmase și plecase la adresa pe care i-o anunșase Ulea la telefon. Împreună cu el plecă și locotenentul Toth. Atît Moraru cît și Duca erau convinși că Anne-Marie nu e acolo, că Ulea o reținea ca ostajă pentru cazul cînd ar fi fost prins. Totuși lucrurile trebuiau cercetate la fața locului.

După ce Duca și Toth plecară, Moraru se duse în grădina din spatele palatului. Presimțea că pe aici va încerca să pătrundă Ulea.

Dar timpul trecea și nu se ivea nimic neobișnuit. Poate că Ulea își schimbase planul, renunșase să mai pătrundă la consfătuire? Sau poate aflase că această consfătuire nu e ceea ce crezuse el, că nu prezintă nici un interes pentru oficina lui de spionaj?

Tocmai în momentul cînd verifica unul din posturi, fu anunțat că-l cheamă ofițerul de la intrarea principală. Acesta îi raportă cum venise Duca, cum se răstise la el, făcîndu-l birocrat și că colonelul îl recunoscuse și-l introdusese înăuntru. Moraru își dădu imediat seama că trebuie să fie ceva necurat la mijloc. Duca nu avusese timp să se întoarcă atît de repede. Iar dacă se întorsese el, de ce a venit fără Toth?

Intră în sala consfătuirii. Lucrările erau aproape de sfîrșit. Duca nu era înăuntru. Începu atunci să scoțoască prin toată clădirea. Duca — nicăieri. Întrebă din nou poarta: nu cumva Duca a plecat? Nu plecase. Deci trebuie să fie ascuns pe undeva: „Poate că e lingă mine, la doi pași — își zise — și începu să scoțoască cu și mai multă meticulozitate camerele: biblioteca, bucătăriile, baia, podul, beciul. Nici un rezultat. Consfătuirea se termina. Moraru era furios. Cerceta cu infrigurare. Reveni la bibliotecă. Nu găsisese nimic suspect aici, dar parcă ceva i se păruse neobișnuit. Stătu cîteva clipe ca să se dumirească. Într-adevăr, era ceva: mirosul. Prin aerul stătuț se simțea un iz care părea cunoscut. Era slab, aproape imperceptibil, dar fierul său nu-l înșela. Nu-și dădea seama însă ce putea fi. Deodată, o idee îl străfulgeră: era mirosul specific hainelor proaspăt curățate. Își aduse aminte: hainele lui Duca fuseseră scoase de la curățătoria chimică.

— Aici îmi erai, Mefisto? gîndi el.

Umbla tiptil, ca o pisică, cercetînd centimetru cu centimetru. Acum Ulea nu-i mai putea scăpa. Dar îl îngrijora altceva: soarta

Anne-Mariei. Ea era acum în miinile lui Ulea. Acesta telefonase că Anne-Marie s-a sinucis. Nu era însă deloc de crezut așa ceva. O dată ce Ulea se hotărîse să intre la consfătuire în chip atît de riscant, cu uniforma lui Duca, cu toate că-și închipuia că Duca anunțase cazul cu uniforma, probabil că păstra în rezervă o acoperire. Această acoperire trebuia să fie Anne-Marie. Ulea o deține ca ostatică.

— Dacă-l ucid, va fi și ea ucisă de bandiți, scriși Moraru. În timp ce raționa astfel, își continua cercetarea. Deodată însă auzi un sîsiit, și, în aceeași clipă, becul din tavan explodează. Lumina se stinse. Cineva împușcase becul cu un pistol cu aer comprimat. Moraru sări înlături. Dar în aceeași clipă simți o lovitură puternică în cap. Mii de scinteii îi jucară în fața ochilor, apoi își pierdu cunoștința. Se prăbuși ca un sac.

Ulea dădu la o parte corpul inert al căpitanului și se îndreptă spre ieșire. Grozav ar fi vrut să-i facă de petrecanie, dar fiecare clipă era prețioasă. Stingerea luminii putea să fi alarmat pe cei din clădire.

Abia peste cîteva minute, Moraru își veni în fire. Se sculă bîjbiind. Camera se clătina în fața ochilor, de parcă ar fi fost într-o corabie pe marea în furtună. Îi săgeta o durere groaznică la cap. Își pipăi fruntea, tîmplele. Nu era rănit. Dar durerea parcă devenea din ce în ce mai tare. Dacă n-ar fi avut o constituție atît de robustă și dacă nu s-ar fi ferit cu atîta agilitate înlături cînd se stînsese lumina, poate că la ora asta ar fi fost în lumea dreptilor.

Încă nu se dezmeticise bine cînd auzi pași. Noul venit aprinse un chibrit. Era un sublocotenent care făcea parte din grupul ce asigurase paza consfăturii.

Sublocotenentul se sperie cînd îl văzu pe Moraru clătîindu-se și cu o față palidă, ca de mort.

— Tovarășe căpitan, ce s-a întîmplat?

— Nimic... O întrevedere cu Mefisto...

— Sînteți rănit?

— Nu atît cît merit! Dar voi ce faceți?

Moraru își aminti brusc că Anne-Marie e în primejdie. Trebuie imediat să vadă dacă Duca s-a întors și ce e cu Anne-Marie. În privința lui Ulea știa ce are de făcut. Acesta reușise să intre la consfătuire, dar n-a obținut ceea ce-i trebuia. De aceea, Ulea va juca ultima carte.

În acel moment, în cameră năvăli un sergent care raportă că a fost descoperit, în lac, cadavrul fiicei colonelului.

Nu mai era nici o clipă de pierdut. Trebuia întinsă cursa pentru a-l prinde pe Mefisto. Moraru își chemă oamenii și le dădu instrucțiuni.

— În noaptea aceasta, încheie dînsul, duelul nostru cu acest ucigaș trebuie să ia sfîrșit.

JOCUL S-A TERMINAT

Bucureștii înainte de ivirea zorilor. Liniște. Nemișcare. Totul pare a fi incremenit într-o amorțeață somnoroasă; clădirile, parcurile, asfaltul bulevardelor.

Marele oraș se odihnește. Zgomotul tramvaiului de serviciu, cu uruit sec, metalic, înlănțuit, pare atit de nepotrivit acestor ore de somn adânc. Arareori îndrăznesc mașinile să tulbure, cu glasul infundat al motoarelor, tăcerea străzilor.

Bucureștii înainte de ivirea zorilor

...Tic-tac, tic-tac. Pendulul își continuă drumul, indiferent, mășinat. În camera Anne-Mariei e lumină. Totul e așa cum a fost în clipa când ea a plecat, ziua trecută; pe masă — vaza cu garoafe roșii; pe sofaua largă — un capot cu motive chinezești, pe măsuta din fața oglinzii — un pieptene mare cu minerul de argint incrustat. Totul e așa cum a fost... Doar ea lipsește.

Colonelul Tomeanu privea de minute în șir camera fiicei sale. Cu o mină se sprijinea greu pe marginea bibliotecii. Arăta îmbătrinit, obosit. Invălmășeala amintirilor îl copleșea: „Anne-Marie... fetița mea. Acum citeva ore încă trăiai, rideai... Iar acum... acum a rămas doar camera în care ai trăit, în care ai crescut... Dar cine, cine a comis mirșăvia asta? De ce a trebuit să mori, fata mea dragă?”.

În privirea lui aspră, această întrebare mută părea un strigăt de durere.

Cu pași grei, se îndreptă spre vechiul orologiu. Îi deschise capacul și opri tic-tacul, fixind arătătorul pe cifra 10 — ora la care, după spusele medicilor, a încetat să mai bată inima ei. Părăsind camera, Tomeanu mai îmbrățișă o dată cu privirea tot ce era în jurul lui, dorind parcă să-și întipărească în suflet pentru totdeauna imaginea camerei fiicei lui dragi. Apoi stinse lumina, pornind spre camera lui de lucru.

Pe biroul încărcat cu cărți, caiete, bloc-notesuri, lampa arunca o lumină palidă, proiectind un cerc luminat în mijlocul căruia stătea comunicarea medicului legist.

Colonelul își încleștă pumnii, cu neputință și furie: „Cine putea să săvârșească această crimă atit de bestială?... Care este motivul... Pentru ce a plătit Anne-Marie cu viața? Întrebări, întrebări, fără nici un răspuns... Și Anne-Marie, fiica lui, aștepta un copil!... Iar el n-a observat nimic în schimbarea ei... Poate aștepta disperată să se destăinuiască cuiva. Aștepta un sfat, un cuvint liniștitor... Și el, în tot acest timp, a tratat-o ca pe o copilă drăgălașă, inteligentă, dar copilă și nimic mai mult... „Anne-Marie, fetița mea, oare ai dus în mormint taina tragediei tale?...”.

Se lăsă greoi pe scaun, sprijinindu-și capul în palme. Simți zvicniturile timpelor, dogoarea frunții. Stătu așa citva timp, retrăind în gând discuția avută puțin mai înainte cu Duca. Duca vorbea de o acțiune a spionajului, de o încercare a dușmanului de a afla

secretul lui „Ro-11“. Frinturi din această discuție stăruiau cu insistență în gândul lui. Avea senzația că aude și acum glasul lui Duca :

— Este vorba despre o acțiune împotriva țării noastre, și nu împotriva Anne-Mariei...

— Dar atunci... de ce nu eu... Ea a căzut în cursă... Și cum am putut să nu observ nimic ?

— Cred că acumia îmi dați dreptate... mă refer la discuția noastră de acum cîteva săptămîni, cînd vă spuneam că trebuie să vă ocupați mai mult de ea.

— Da... Ai dreptate... Și Anne-Marie...

— Tovarășe colonel... ea, ea mi-a fost și mie... foarte dragă... da...

— A fost !... Anne-Marie nu mai este. Ea a fost.

Privindu-l cît era de îndurerat, Duca reluă :

— Aș vrea să fiți încredințat că sînt alături de dumneavoastră, la fel ca și toți tovarășii...

— Știu... simt... îmi sînteți dragi. De acumia voi sînteți copiii mei. Îți mulțumesc, tovarășe Duca...

— Am să plec... Vă las singur și să fiți sigur că această enigmă se va dezlega, și făptașii vor plăti... Ei n-au reușit să-și atingă scopul !

— În luptă privești dușmanul în față... Anne-Marie a fost străpunsă din umbră...

— Există un război care continuă și astăzi. Este o bătălie mută... Un duel care continuă pînă cînd...

— Știu... Înțeleg... Scump m-a costat această înțelegere.

Duca plecase. Acum, sînd singur, colonelul, de parcă ar fi continuat discuția cu Duca, își spunea : „Voiau să mă doboare, să doboare un soldat bătrîn, să-l distrugă, să-i terfelească onoarea... Nu ! Colonelul Tomeanu nu poate fi ingenuncheat... Niciodată ! Cu nici un fel de metode !... Ați săpat o rană adîncă în sufletul meu, dar...“.

Tresări auzînd cum cineva deschide ușa. Încercă să vadă cine e. Își feri cu mina ochii de lumina becului. Zări silueta lui Duca.

— Te-ai întors ?

— Da, veni răspunsul, îndurerat.

— Îți mulțumesc... Dar să nu fii îngrijorat, nu mă las doborît ! Se auzi un oftat, apoi pașii care se apropiau :

— Da, m-am întors... Îmi pare bine că nu vă lăsați doborît. Noi nu vă lăsăm... Vă înțelegem și sîntem alături de dumneavoastră.

Tomeanu, izbit de glasul sarcastic, dur, care răsuna șuierînd prin cameră, se ridică într-o clipă în picioare.

...Îl zări pe... Nu, nu era Duca ! Era altcineva, care semăna foarte mult cu Duca. Îl înfruntau doi ochi haini, cu pleoapele pe jumătate lăsate în jos. Străinul, cu o mină în buzunarul hainei, stătea în umbră. Se ferea de lumină.

— Cine ești?

— Hm... Anonimus... Vă aduc salutări de la generalul Rucar.

— Rucar?

— Da, de ce vă mirați? Fostul dumneavoastră șef la școala militară... Prințul Rucar!

— Rucar?... Dar acest...

— Da. El e cu noi și la noi... Dumneata ești aici, dar trebuie să fii cu noi!

Tomeanu, uluit, înțelese că are de-a face cu un străin travestit în Duca și care a venit să-l șantajeze. Oare nu era același cu ucigașul Anne-Mariei? Instinctiv își duse mâna dreaptă spre sertarul pe jumătate deschis.

— Nu mișca!

În mina străinului se zări luciul palid al pistolului.

— Mai bine să discutăm. Te miră de unde te cunosc, tovarășe colonel? Ne-ai uitat... Dar noi nu te uităm... Îți păstrăm respect și te vrem lângă noi.

— Bandiților!

Necunoscutul, de parcă nici n-ar fi auzit, continuă aspru:

— E momentul! „Tovarășii“ ți-au ucis fiica... Miine îți va veni rîndul!

Tomeanu înțelese situația. Încercă să-și apropie mâna de soneria de pe masă.

— Nu vă deranjați, am avut grijă să tai firul. La fel și telefonul. Așa că putem discuta în liniște, în tihnă. Să începem cu Anne-Marie!

Colonelul, scrișnind din dinți, rosti cu ură:

— Ai curajul să rostesci numele Anne-Mariei...

— Fără sentimentalism! Vocea din umbră răsuna tăios, ca o comandă. Te avem în mână! Dar poți să scapi dacă... dacă răspunzi la întrebarea mea. N-am decît o întrebare.

— Aha... Vasăzică asta e!

— Da, asta e! Vorbești?!

— Trădătorilor!

— Vorbește!!... Stăpînii mei nu vor fi zgîrciți...

— Eu nu sînt la stăpîn. Eu îmi slujesc patria!

Pierzîndu-și cumpătul, Tomeanu nu mai ținu seamă de amenințarea pistolului și trase brusc sertarul biroului. În aceeași secundă, necunoscutul sări asupra lui, spărgînd becul de pe masă.

O pocnitură slabă, și lumina se stinse. Urmară citeva clipe de liniște. Tomeanu continuă să caute pe bijbiite pistolul. Tocmai cînd simți atingerea rece a fierului, zări o umbră care se azvîrli pe geam, dispărînd imediat.

Simțind pămîntul sub picioare, necunoscutul stătu citeva clipe nemișcat, respirînd gren. Apoi sări brusc în picioare, gata să pornească la fugă...

Dar în jur, țevile automatelor îl priveau amenințătoare. Mai mult simți decît văzu privirea străpungătoare a unui ofițer a cărui făptură masivă îi bara calea. Îl străfulgeră un gând: sînt pierdut? Incet, își ridică mîinile. Căpitanul Moraru — căci el era — spuse liniștit:

— V-am așteptat, domnule profesor. A fost o noapte grea... și v-ar trebui odihnă. E timpul!

S F I R Ș I T

VREȚI SĂ PARTICIPAȚI LA A.G.I.?

Observați meteorii și sateliții artificiali!

Istoria arată că unele descoperiri foarte importante în astronomie au fost făcute de astronomii amatori. Iată numai cîteva din acestea: descoperirea ciclului de 11 ani al activității solare, inventarea unor noi tipuri de telescoape (Schmidt și Maksutov au fost la început doar niște amatori), precum și prețioase contribuții la studiul planetei Marte. Dar nu numai atît. Unii dintre cei mai mari astronomi, ca W. Herschel, E. Hubble etc., au fost la începutul carierii lor simpli amatori.

Fără a avea pretenția de a face din cititorii săi astronomi de profesie, revista „Știință și tehnică” inițiază un concurs pe tema „Participăm la cercetările Anului geofizic internațional”. Articolul de față are tocmai scopul de a da unele lămuriri în această privință.

Cu ocazia Anului geofizic internațional, amatorii astronomi și în general toți cei interesați de știința cerului pot face unele observații simple, care, dacă sînt exacte și transmise conștiincios, pot aduce unele contribuții importante. Printre aceste cercetări sînt și acelea cu privire la meteori și la sateliții artificiali.

În cursul A.G.I. se vor intensifica observațiile asupra meteorilor în anumite zile, așa-zise „zile mondiale”, cu activitate meteorică deosebită, ca și în alte zile, cînd activitatea meteorică este sporită, fără însă ca zilele respective să fie decretate „zile mondiale”. În acest sens, s-a alcătuit un calendar special al A.G.I. Acest calendar a fost publicat în nr. 6 al revistei „Știință și tehnică” din luna iunie 1957.

Importanța în general a observării meteorilor luminoși, ca și a căderii și a studiului acestora, a fost subliniată și prin invitația pentru organizarea unei rețele de puncte de observare metodică făcută Observatorului din București de către Comitetul pentru meteorii al Academiei de Științe din U.R.S.S., de sub conducerea savantului cu renume mondial K. L. Krinov. Organizarea unei astfel de rețele în țara noastră nu se poate face însă fără concursul amatorilor astronomi. Aceștia trebuie să cunoască cerul, să noteze ora exactă, punctul apariției și dispariției meteorului, reprezentîndu-i traiectoria pe o hartă, apreciîndu-i strălucirea, culoarea și viteza, precum și aspectul dîrei lăsate de meteor etc.

Observatori valoroși ar putea fi profesorii din învățământul mediu sau elementar, studenții, elevii din clasele superioare, adică toți cei interesați, care posedă elementare cunoștințe științifice și care prin natura ocupațiilor lor au posibilitatea să observe cerul. Observația unui meteor foarte strălucitor (bolid sub cea mai simplă formă) trebuie să cuprindă următoarele: 1) data și ora, 2) locul observației, 3) direcția deplasării meteorului, 4) durata zborului său, 5) dimensiuni și formă, 6) culoarea, 7) dacă meteorul a iluminat localitatea, 8) dacă meteorul s-a fragmentat și s-au observat „șcinte”, 9) ce coadă sau urmă a lăsat meteorul, 10) dacă a fost însoțit de zgomote. Scrisoarea cu aceste informații trebuie să fie iscălită dându-se adresa completă și ocupația observantului. Ele vor fi trimise pe adresa revistei „Știință și tehnică”, Piața Științei nr. 1, București.

Observarea vizuală a satelitului artificial nu este o chestiune simplă. Ea cere unele mici instrumente (binoculuri sau mici lunete de circa 45-55 mm deschidere, cu cimpul mare de 10° — 12° diametru), hărți cerești, dînd stele pînă la mărimea a 7-a etc. Este bine ca observațiile să se organizeze pe colective de circa 10-20 de persoane. Acestea sînt conduse de către un responsabil de stație, care va răspunde de exactitatea observațiilor, va ține legătura cu Comitetul A.G.I. de pe lângă Academia R.P.R. (Observatorul astronomic-București) de la care va primi instrucțiuni mai detaliate și căruia urmează să-i comunice telegrafic observațiile făcute în stație. Într-adevăr, pentru ca observațiile să aibă valoare științifică, ele trebuie să fie imediat transmise centrelor mondiale de calcul ale orbitei satelitului, iar aceasta se va face prin Comitetul A.G.I. Observatorii vor trebui să supravegheze anumite zone ale meridianului creșec, ce li se vor repartiza în cadrul colectivului, în zilele în care trecerea satelitului va putea fi observată din stația lor, și anume în perioada de una la două ore în amurg sau în zori.

În orașele unde există cercuri astronomice, posedînd un echipament minim, și unde s-ar putea organiza stații de observare a sateliților artificiali, cei care au răspunderea acestor cercuri și consideră că se pot angaja în organizarea și menținerea unei stații vor cere informații suplimentare redacției spre a primi lămuriri.

Munca astronomilor amatori va fi răsplătită atît de satisfacția pe care și-o dă sentimentul contribuției aduse în cadrul cercetărilor A.G.I., cît și de valoroasele premii pe care revista „Știință și tehnică” le va decerna în cadrul concursului amintit pentru cele mai bune și numeroase observații făcute de amatori.

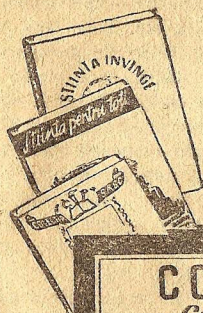

LUCRĂRI CARE VOR APĂREA ÎN COLECȚIA „POVESTIRI ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE”

Nr. 47 — „Jucătorul de șah”, povestire de Stefan Zweig.

Nr. 48 — „Destinul condamnaților”, povestire de N. N. Nagaev.

Cititi
cămile de popularizare
a **STIINTEI și TEHNICII**

COLECTIA S. R. S. C.
Stiinta pentru toti
STIINTA INVINGE

Pentru a vă asigura primirea regulată a revistei „Știință și Tehnică” și a colecției „Povestiri științifico-fantastice” în perioada concediilor de odihnă și a vacanței de vară, prelungiți-vă abonamentele din timp.

Abonamentele la revista „Știință și Tehnică” și la colecția de „Povestiri științifico-fantastice” se primesc pînă cel mai tîrziu în ziua de 23 a lunii, cu deservire în a doua lună următoare.

Abonamentele se primesc de către difuzorii de presă din întreprinderi, instituții și de la sațe, secțiile de difuzare a presei, precum și de către factorii și oficiile poștale.

Prețul abonamentelor la colecție:

3 luni	9 lei
6 luni	18 lei
1 an	36 lei

APARE DE TREI ORI PE LUNĂ - PREȚUL 1 LEU